הפגישה השבועית שלי עם השילטונות

במיסגרת חוסר־ההבנה שלי את כלכלת הארץ! הקשיבו נא לסיפור הבא:

בשנת 1974 ביקשתי, וגם קיבלתי, משכנתה 25000 לירות (2.5 ש"ח), כדי שאוכל לקנות דירה. מאחר וב־1974 עוד לא ידעו שממשלת הליכוד תבוא להצילנו מהאינפלציה הנוראה שהיתה אז (12% לשנה, נדמה לי) ניתנה לי ההלוואה, כמו לכולם באותו זמן. כשהיא לא צמודה לכלום.

שילמתי 200 לירות לחודש וזה לא היה פשוט, אבל מרגע שנכנסו הארונים בגין וארידור לעניין, זה נעשה פשוט מאוד וכל חודש הסכום קטן, וכמובן, שולם על־ידי. בשנה שעברה, הגיעה שארית ההלוואה שלי לסכום הכולל של 2 שקלים. באותו זמן בדיוק הפסיק הבנק לשלוח לי את פינקס־התשלומים ואני, בהגיון הטיפשי שלי, הבנתי שלא כדאי לבנק לבזבז בול בשביל לבקש 2 שקלים, ולכן הם שכחו מהעניין וגם אני כך.

אומנם לפני כמה חודשים קיבלתי מיכתב מאותו הבנק ובו הם כתבו לי שאני חייבת להם 76 שקל עבור ביטוח. מאחר ומעולם לא עשיתי דרכם שום ביטוח, הנחתי שהמיכתב נשלח אליי בטעות, והתעלמתי ממנו.

כל זה עד ליום השישי האחרון, שבו קיבלתי מיכתב מאוד רציני מעורך־דין מאוד מכובד, עם העתקים לכל הערבים שחתמו לי בזמנו על הערבות. על המיכתב הופיע סכום החוב שלי, הלוא הוא 2 שקלים. אבל היה עוד סכום, של 76 שקלים.

הלכתי לבנק וביקשתי שיסבירו לי את העניין. הנה ההסבר: כשראו ראשי הבנק שלא שילמתי להם את 2 השקלים, הם הבינו מייד שאני בצרות כספיות ועל כן, כדי להבטיח את עצמם מאי־תשלום החוב העצום, הם ביטחו את הדירה שלי. הביטוח עלה להם 76 ש"ח, כלומר 76,000 שקל ישן. כלומר 760,000 לירות (לעומת 25,000 הלירות של הלוואתי הבלתי־צמודה).

שילמתי את כל הסכום וברחתי משם כל עוד רוחי בי, לפני שהם יכפילו את הסכום במיספר שנותיי, יחברו לזה את הגובה של אבי ויחלקו לשניים. למה לא? להגיון עקום אין גבולות.

תודה על תשומת־הלב והיזהרו מהלוואות ומביטוחים.

מיסעדה שנעלמה

אתם כבר יודעים שלא קל לי לכתוב השמצות, אבל יש לפעמים שהבן־אדם פשוט לא מסוגל להתאפק.

הנה, בשבוע שעבר הזמין אותי אחי הצעיר לארוחת־צהריים. אחי הצעיר, אם תסלחו לי על הביטוי, הוא מנהל בנק, וכזה הוא לא מבין כל־כך באוכל, אבל לעומת זאת הוא מבין טוב בכסף, ולכן הוא הציע שנאכל ארוחת־צהריים בגריל של מלון דן בתל־אביב. זאת היא מיסעדה שקטה, ושם נוכל להתבודד ולרכל על ההורים שלנו ולאכול טוב במיזוג־אוויר מלא ולהרגיש שנולדנו על הצד המרוח של הפרוסה.

המלצר קיבל אותנו באדיבות. הוביל אותנו לשולחן והסביר לנו שיש להם ארוחה עיסקית במחיר מסויים, וכמובן יש גם מאכלים א־לה־קארט, שהם יותר יקרים. שאלנו מה יש בארוחה העיסקית, והמלצר אמר שיש דגים. כלומר, מי שלא אוכל דגים, לא יכול לאכול ארוחה עיסקית.

הזמנו בשר. אני הזמנתי אומצת אנטריקוט, ואחי הזמין עגל באיזה רוטב. המלצר אמר שאנחנו יכולים לגשת לבר־הסלטים ולקחת משם את התוספות.

בבר־הסלטים היו חצילים מטוגנים, סלט תירס, פילפלים בתחמיץ, סלט תפוחי־אדמה ועוד כמה סלטים, שאף אחד לא היה נראה מגרה במיוחד, לאחר שטעמנו מהם — הסתבר שגם בצדק.

אחר־כך הגיע הבשר. העגל של אחי היה סביר. אבל לא יותר מזה. הוא אכל חצי ממנו. לעומת זאת האנטריקוט שלי היה ממש בלוף. חתיכת־בשר, שמשום מה דפקו אותה בפטיש הזה שדופקים בו שניצלים, ושמעולם לא עמדה אפילו ליד אנטריקוט אמיתי. היא היתה יבשה וקשה כמו סוליה של סנדל בחודש אוגוסט. טעמתי חתיכה אחת והשארתי את הסוליה על הצלחת. כשראה המלצר שהשארתי את כל האוכל, אמר „זה לא מה שרציתי, נכון?" אמרתי לו שזה אפילו לא דומה למה שרציתי, והמלצר רק חייך והלך.

לא יודעת כמה כסף שילם אחי, אבל ברור לי שכל שקל היה יותר מדי. חבל. היתה פעם מיסעדה טובה ושקטה בעיר הזאת ופיתאום נעלמה.

מישפחות בגין: דור הולך ואותו דור בא

ב־22.1.86 היה הד"ר זאב בנימין בגין אורח התוכנית מוקד. הד"ר, שהציג את עצמו כישראלי קורא עיתונים ומפצח גרעינים, ענה תשובות כל־כך מעניינות ונוקבות ואמיצות ומרתקות, שאני רואה לעצמי חובה למסור כאן את תשובותיו עבור האזרחים האומללים שהפסידו את השידור. שאלות שני המראיינים הושמטו, כי הן ממילא לא תרמו דבר להבנת התוכנית.

הנה תשובותיו של הד"ר בגין. פחות או יותר לפי הסדר:

תשובה א': התשובה היא שאני לא יודע.

תשובה ב': לא יוציאו אתכם מאגודת העיתונאים אם לא תשאלו את השאלה הזאת.

תשובה ג': נכון שזכות הציבור לדעת. אבל דרושה לנו דיסקרטיות.

תשובה ד': אתה מניח שאני יודע דברים מסויימים, דרך שיחה פרטית. אבל פלוני לא סיפר לך את הדברים וגם לא הסמיך אותי לספר לך.

תשובה ה': זכות הציבור לדעת איננה מטילה עליי את חובת הבירבור.

תשובה ו': אין לי תשובה לשאלה הזאת.

תשובה ז': עליי קיימת החובה להתחשב בזכותו של אדם לפרטיות.

תשובה ח': מה פירוש להיות בנו של בגין? אף פעם לא הייתי בנו של מישהו אחר.

תשובה ט': אין לי כל תוכניות מיוחדות.

תשובה י': איך אומר גברי, אתה שואל אותי בתור טאייר (צמיג)? אני לא אומר שום דבר אישי.

תשובה י"א: אני לא חושב שמן הראוי להתייחס לזה.

תשובה י"ב: אני לא חושב שהבעיה היא מי אמר מה ומתי.

תשובה י"ג: אני לא יודע. הוא אמר מה שהוא אמר. מי אני שאשבור לו את המילה?

תשובה י"ד: אני לא בטוח שזה הנושא שעומד היום על סדר יומנו הלאומי.

קודם אנחנו

קניתי גרב־ניילון בחנות. לידי היתה אשה שביקשה 20 זוגות. הסבירה למוכרת שבגלל הציפורניים הארוכות שלה היא קורעת זוג גרבים בכל יום — או כשהיא גורבת אותן, או כשהיא פושטת אותן.

שאלתי את הגברת מדוע היא לא לובשת כפפות בשעת גריבת הגרבים. היא אמרה שזה רעיון ממש גאוני ושהיא תספר את זה לחברה שלה, שהיא עיתונאית. כדי שתכתוב את זה בעיתון.

או לפני שההיא מהעיתון האחר תכתוב על זה — קחו אתם.

הודעה לשמנים ושמנות

אין כמעט חודש שאני לא מקבלת מיכתב מאיזו גברת (לעיתים רחוקות אדון) ובו בקשה דחופה ונואשת לדיאטה חדשה ומהפכנית.

פעמיים־שלוש פירסמתי דיאטות שונות שקיבלתי (או גנבתי) מחברותיי, ובזה, חשבתי לתומי, תרמתי את תרומתי הצנועה לשמני ישראל. אחר כך הסתבר אחת מן השתיים. או שהדיאטות לא עזרו, או שאוכלוסיית השמנים בארץ כל הזמן גדלה וכל בוקר מתעוררים להם עוד כמה שמנים שלא יודעים על הדיאטות שכבר פירסמתי. העניין הוא, שכבן־אדם שהדיאטה הארוכה ביותר בחייו נמשכה 8 דקות, אני מרגישה לא כל־כך נוח לתת עצות וכשאני כותבת למשל, „מארוחת־הבוקר ועד לצהריים אין לאכול דבר," זה נשמע לי עצמי כאילו הייתי כותבת: „פרוש כנפיים, עוף לשמיים ותביא חצי קילו רובדבנים."

למה כל הסיפור הזה? כדי להסביר לכם שבכל פעם שאני רואה ספר חדש בנושא הדיאטות, אני צוהלת ושמחה ומאושרת כאילו אני הולכת לקרוא אותו בעצמי וגם לרזות בעיקבותיו.

או הנה יש ספר חדש שנקרא דיאטה (בהוצאת זמורה־ביתן). מחברת הספר, אודרי אייטון, טוענת (בליווי הוכחות מדעיות) שאם מזונו של האדם מבוסס על סובין, יצליח האיש לרדת ממישקלו וגם לשמור עליו לאורך זמן.

חצי הספר עוסק בהסברים והחצי השני הוא תפריטים מיוחדים לדיאטת סובין. כמה מהתפריטים, אגב, נראים לגמרי לא רע. אפילו בשביל סרבני־דיאטות. אם לא ירזו, בודאי לא ישמינו.

תשובה ט"ו: זו שאלה היסטוריוסופית מעניינת. אני לא חושב שיש לי הכלים לענות עליה.

● ● ●

ועכשיו, ד"ר בגין הנכבד, הרשה גם לי שאלה אחת: אם לא רצית לענות לאף שאלה, או אם אין לך מה לומר, או אם אתה מפחד להס־תכסך — למה הסכמת להתראיין במוקד?